

ສິ່ງທ້າທາຍຕໍ່ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກແລະການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ –
ມຸມມອງຈາກປະເທດລາວ

ໂດຍ ອາຈານ ສົມບັດ ສົມພອນ
ຜູ້ກໍ່ຕັ້ງແລະທີ່ປຶກສາໃຫ້ແກ່ສູນຝຣັ່ງ ອົບຮົມຮ່ວມພັດທະນາແບບມີສ່ວນຮ່ວມ
(PADETC)

ກອງປະຊຸມເວທີພາກປະຊາຊົນອາຊີ-ເອີຣົບຄັ້ງທີ 9 (AEPF9)

16-19 ເດືອນຕຸລາ ປີ 2012

ທີ່ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສ.ປ.ປ ລາວ

ຮຽນພະນະທ່ານ. ດຣ. ທອງລຸນ ສີສຸລິດ, ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງ
ປະເທດ, ທີ່ນັບຖື;

ສະແດງຄວາມນັບຖືມາຍັງບັນດາຫມູ່ເພື່ອນ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານໃນ ສ.ປ.ປລາວ, ຈາກທະວີບອາຊີ ແລະ
ເອີຣົບ;

ບັນດາທ່ານຍິງ ແລະ ທ່ານຊາຍທີ່ນັບຖືແລະຮັກແພງ...

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກ ເປັນກຽດ ແລະ ມີຄວາມປະທັບໃຈ ເປັນຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບບັນດາທ່ານສູ່ປະເທດນ້ອຍໆ
ຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ມີປະຊາຊົນທີ່ມີນິໄສອ່ອນໂຍນ ແລະ ເຕັມດ້ວຍນ້ຳໃຈອັນດີງາມ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດ
ເປັນຕົວແທນຄົນລາວເຂົ້າຮ່ວມໃນກອງປະຊຸມພາກປະຊາຊົນ ອາຊີ- ເອີຣົບ ເພື່ອແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນກັບ
ບັນດາທ່ານ ໃນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອກ້າວໄປສູ່ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການສ້າງອະນາຄົດທີ່
ຍືນຍົງເພື່ອພວກເຮົາເອງ ແລະ ເພື່ອລູກຫຼານ.

ເຖິງວ່າ ພວກເຮົາຈະມາຈາກປະເທດທີ່ນ້ອຍຫຼືໃຫຍ່ກໍຕາມ, ຈາກທະວີບອາຊີ ຫຼືເອີຣົບກໍດີ ພວກເຮົາລ້ວນແຕ່
ເປັນມະນຸດ ຮ່ວມໂລກໃບດຽວກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນນາມຄວາມເປັນມະນຸດ, ຂໍຈົ່ງມາສາມັກຄີປອງດອງ ແລະ ຮ່ວມມື
ປະສານກົມກຽວເປັນຈິດຫນຶ່ງໃຈດຽວ ເພື່ອຮຽນຮູ້ ເພື່ອແລກປ່ຽນ ແລະ ເພື່ອຊອກທາງເລືອກເຊິ່ງປະຕິບັດ
ແລະ ຊ່ວຍກັນບຸກທະລຸ ແກ້ບັນຫາທາງດ້ານການເມືອງການປົກຄອງ, ເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ຈິດໃຈ ທີ່ກຳລັງ
ທ້າທາຍຕໍ່ຄົນເຮົາ, ແລະ ໂດຍສະເພາະຕໍ່ປະຊາຊົນຜູ້ທຸກຍາກໃນທະວີບອາຊີແລະເອີຣົບຢູ່ທຸກມື້ນີ້.

ເວົ້າລວມແລ້ວ, ໃນສະຕະວັດທີ່ຜ່ານມາ ມະນຸດເຮົາ ໄດ້ພັດທະນາກ້າວໜ້າມະຫາສານ ຫລາຍຢ່າງ ທາງດ້ານ
ວິທະຍາສາດແລະເຕັກໂນໂລຢີ. ພວກເຮົາໄດ້ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ລະບົບການສື່ສານ, ເອົານ້ຳຫລໍ່ລ້ຽງເຂົ້າ
ທະເລຊາຍ, ສົ່ງມະນຸດໄປຍັງດວງເດືອນ, ວິທະຍາສາດທາງການແພດທີ່ກ້າວໜ້າທີ່ນັບມື້ນັບດີຂຶ້ນກວ່າ ເກົ່າ,
ແລະຍັງສາມາດຜະລິດອາວຸດ ສົງຄາມທີ່ສາມາດທຳລາຍລ້າງໂລກໃບນີ້ໄດ້, ຖ້າເຫັນວ່າຈຳເປັນ.

ຄວາມໜ້າດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດທາງດ້ານກາຍຍະພາບຂອງພວກເຮົາສະດວກ ແລະ ສະບາຍ ຂຶ້ນຫລາຍ.
ທີ່ຈິງແລ້ວ ຍ້ອນມີເຮົາສະດວກ ສະບາຍຫລາຍ ໂພດ ມະນຸດເຮົາຈຶ່ງເລີ້ມອ່ອນແອທາງດ້ານຈິດວິນຍານ ແລະ
ກໍພາໃຫ້ສຸກຂະພາບຂອງໂລກໃບນີ້ອ່ອນເພຍໄປນຳ. ແຕ່ໃນຄະນະດຽວກັນ ຍັງມີຄົນເກືອບ ນຶ່ງຕື້ຍັງຂາດເຂີນ
ທາງດ້ານສະບຽງອາຫານຢູ່. ເຮົາອາດພັດທະນາສູງຈົນສາມາດຕໍ່ອາຍຸຄົນປ່ວຍໄດ້ ແຕ່ການບໍລິການທາງດ້ານ
ສາທາລະນະສຸກຂຶ້ນພື້ນຖານກໍຍັງບໍ່ທົ່ວເຖິງປະຊາຊົນທີ່ທຸກຈົນເທື່ອ. ການບໍລິການທາງດ້ານສຶກສາຂຶ້ນພື້ນຖານ
ທີ່ມີຄຸນນະພາບກໍມີລັກສະນະບໍ່ທຳເຖິງ ຄ້າຍຄືກັນ.

ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ເຫັນວ່າ ນ້ຳໃຈຂອງມະນຸດເຮົານັ້ນເກີດມີລັກສະນະຫລຸດນ້ອຍຖອນລົງ. ພວກເຮົາເກີດ
ມີຄວາມໂລບມາກໂລພາ, ການສື່ສານບັງຫຼວງ, ໃຈຄັບແຄບ ແລະ ບໍ່ເພື່ອແຜ່, ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງ ປາກົດຂຶ້ນ
ຫຼາຍໃນບາງພາກສ່ວນຂອງອາຊີແລະເອີຣົບ. ຄວາມສະດວກສະບາຍທາງດ້ານກາຍນັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາ
ອ່ອນແອທາງດ້ານຈິດວິນຍານຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ. ພວກເຮົາທ່ວງໃຍກັນຫນ້ອຍລົງ, ຄວາມເມດຕາຕໍ່ກັນ
ຫຼຸດລົງ, ແລະ ເຫັນແກ່ຕົວຫຼາຍຂຶ້ນ. ພວກເຮົາມັກຕັດສິນໃຈ ໂດຍອີງໄສ່ອາລົມ ແທນທີ່ຈະອີງໄສ່ສະຕິປັນຍາ.
ພວກເຮົາປ່ອຍໃຫ້ຕັນຫາ ແລະ ຄວາມສຸກສະເພາະໜ້າເຂົ້າມາປົດຫຍ້າງຕາພວກເຮົາໄວ້ບໍ່ໃຫ້ເຫັນວ່າສິ່ງໃດ

ກັນແທ້ທີ່ສຳຄັນແລະຈຳເປັນແທ້ທີ່ຄວາມຢູ່ດີ ມີສຸກແບບຍາວນານຂອງຄອບຄົວແລະສັງຄົມ. ອັນນີ້ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍກັບຄົນຍຸກເກົ່າ. ແຕ່ກ່ອນ ເພິ່ນມີຊີວິດທີ່ຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກ, ແຕ່ພວກເພິ່ນຍັງມີນ້ຳໃຈສະມັກຄີແຮງກ້າຕໍ່ການສ້າງຄວາມຜາ ສຸກແບບລວມໝູ່, ຮູ້ຈັກຖະນຸຖະຫນອມຕໍ່ທຳມະຊາດ, ແລະ ມີຈັນຍາບັນຕໍ່ກັນແລະກັນ.

ພວກເຮົາມາຮອດຈຸດນີ້ໄດ້ແນວໃດ?

ມີສອງບັດໃຈ, ອັນທີ່ນຶ່ງ ແມ່ນຍ້ອນວ່າການສຶກສາຂອງພວກເຮົາມີຄຸນນະພາບຕ່ຳ ແລະອັນທີສອງ ແມ່ນຮູບແບບການພັດທະນາພວກເຮົາທີ່ບໍ່ມີຄວາມສົມດຸນດີ. ລະບົບການສຶກສາທີ່ທັນສະໄຫມຂອງພວກເຮົາໃນປະຈຸບັນ ມັນເປັນໂຮງສອນ ບໍ່ແມ່ນໂຮງຮຽນ ແລະປະຕິບັດແບບໂດດດ່ຽວ ແຍກຕົວອອກຈາກຊຸມຊົນ. ສອນແບບແຍກເປັນລາຍວິຊາ ເນັ້ນໄສ່ເຕັກນິກ ມັນບໍ່ເປັນອົງລວມ, ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນການພັດທະນາທັກສະການຄິດ ແລະການວິເຄາະໃຫ້ພໍຄວນ. ຄູອາຈານສ່ວນຫຼາຍແມ່ນສົນໃຈສອນໃຫ້ຈົບຫຼັກສູດ ແລະການເສັງຜ່ານແທນທີ່ຈະນຳພານັກຮຽນໃຫ້ຮູ້ຄິດ, ໃຫ້ຮູ້ວິເຄາະແລະຮຽນຮູ້ບັນດາທັກສະຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສັງຄົມ, ວັດທະນາທຳ ແລະທຳມະຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ ຊາວໜຸ່ມເຍົາວະຊົນທີ່ຈົບຈາກລະບົບໂຮງຮຽນຕ່າງໆ ໃນປະຈຸບັນນີ້ມີຄວາມຮູ້ຫຼາຍກ່ຽວກັບຂໍ້ມູນ ເທົ່ານັ້ນ ແລະອາດຈະມີສິນທັກສະໃຊ້ສິນທັກສະໄຫມ, ແຕ່ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວພວກເຂົາເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມຮູ້ທີ່ແຄບຫຼາຍແລະຕື່ນ. ເຂົາເຈົ້ານັບມື້ນັບກາຍເປັນຄົນກັບກຸ່ມທີ່ຮູ້ພຽງແຕ່ຜະລິດແລະບໍລິໂພກເທົ່ານັ້ນເອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມການສຶກສາທີ່ດີ ຕ້ອງຊ່ວຍພັດທະນາ ຄວາມອາດສາມາດດ້ານສະຕິປັນຍາຂອງເດັກໃຫ້ເຕັມສ່ວນໄດ້. ແລະເປັນການພັດທະນາ ຄວາມອົດທົນພະຍາຍາມ ແລະຄວາມເມດຕາກະລຸນນາໄປພ້ອມໆກັນ. ເມື່ອຄົນເຮົາມີຄວາມພາກພຽນ ພະຍາຍາມ ສູ້ຊົນ ແລະມີເມດຕາທຳຄວາມສຸກອັນແທ້ຈິງກໍຈະຕາມມາ ຊີວິດຈະມີຄຸນຄ່າເພີ່ມຂຶ້ນ ຄວາມຫມັ້ນໃຈກໍມີສູງ. ເຊິ່ງທັງຫມົດນີ້ ຈະຊ່ວຍບັນເທົາເອົາຄວາມກົດດັນ, ຄວາມກັງວົນ, ຄວາມໂຮດຮ້າຍແລະຄວາມກຽດຊັງ ອອກຈາກຕົວເຮົາໄດ້.

ຄ້າຍຄຽງກັນນີ້ແມ່ນຮູບແບບການພັດທະນາທີ່ບໍ່ສົມດຸນ, ບໍ່ເຊື່ອມໂຍງແລະບໍ່ເປັນອົງລວມ. ພວກເຮົາສຸມໃສ່ການຈະເລີນເຕີບໂຕດ້ານເສດຖະກິດຫຼາຍ ໂພດແລະບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຜົນກະທົບ ທາງລົບຕໍ່ດ້ານສັງຄົມ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະຈິດໃຈ. ຮູບແບບການພັດທະນາທີ່ບໍ່ສົມດຸນນີ້ ເປັນສາເຫດພາໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ, ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳ, ວິກິດການທາງດ້ານການເງິນ, ພາວະໂລກຮ້ອນ, ການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບດິນຟ້າອາກາດ, ການສູນເສຍຂອງຊີວະນາໆພັນນຳໄປສູ່ການສູນເສຍຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະຈິດໃຈວິນຍານ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ພວກເຮົາຕ່າງກໍຮູ້ວ່າພາວະໂລກຮ້ອນແລະການສູນເສຍຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານ ຊີວະນາໆພັນແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບເຕືອນໄພ, ແລະ ຢູ່ໃນພາວະຄວາມສ່ຽງສູງ. ແຕ່ບັນດາຜູ້ນຳຂອງບັນດາປະເທດທັງຫລາຍ ກໍຍັງບໍ່ສາມາດຕົກລົງກັນພາກັນແກ້ຮ່ວມກັນເປັນເອກະພາບກັນ ຍັງບໍ່ໄດ້ເທື່ອ. ອັນນີ້ມັນຍັງຢືນ ເຖິງຄວາມອ່ອນແອທາງດ້ານປັນຍາແລະຄວາມເປັນມະນຸດ. ພວກເຮົາຖືກຄອບງຳໂດຍອຳນາດຂອງເງິນແລະປ່ອຍໃຫ້ບັນດາບໍລິສັດໃຫຍ່ໆຄອບງຳໂລກ. ພວກເຂົາມີອຳນາດເໝາະເອົາລັດຖະບານ. ພົນລະເມືອງທົ່ວໄປແລະການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມແມ່ນບໍ່ມີສຽງເວົ້າໄດ້. ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາປະຊາຊົນບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຖືກຮັບຟັງໂດຍລັດຖະບານແລະບັນດາບໍລິສັດ. ໃນກອງປະຊຸມສຸດຍອດຂອງໂລກໃນຫົວຂໍ້ສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ Rio de Janeiro ໃນປີ 1992, ເດັກນ້ອຍຍິງອາຍຸ 16 ປີໄດ້ກ່າວຕໍ່ຜູ້ນຳໂລກວ່າ: “ຖ້າວ່າພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ປົວແປງໂລກ ພວກທ່ານຄວນຢຸດທຳລາຍມັນຕໍ່ໄປອີກ”. ເປັນເວລາ 20 ປີຜ່ານມາແລ້ວ, ຜູ້ນຳໂລກຂອງພວກເຮົາຍັງບໍ່ສາມາດປົວແປງໂລກໄດ້

ເທົ່າໃດ ແຕ່ເຫັນຊັດເຈນວ່າຍັງບໍ່ໄດ້ຢຸດຢັ້ງການທຳລາຍມັນເທື່ອ. ປະຈຸບັນນີ້ພວກເຮົາບໍລິໂພກຫຼາຍກວ່າ 150% ຂອງສິ່ງທີ່ໂລກສາມາດ ສ້າງພື້ນຄືນມາໃຫມ່ໄດ້. ຫມາຍຄວາມວ່າປະຈຸບັນນີ້ພວກເຮົາຊົມໃຊ້ຫນຶ່ງຫນ່ວຍໂລກເຄິ່ງ. ອັນນີ້ມັນບໍ່ຍືນຍົງແທ້, ແລະ ພວກເຮົາຈະມີຫຍັງປະໄວ້ໃຫ້ຄົນຮຸ່ນຕໍ່ໄປ. ເພາະພວກເຮົາມີໂລກ ພຽງແຕ່ໃບດຽວເທົ່ານັ້ນ. ນະໂຍບາຍເບິ່ງຄືວ່າຟ້າວກອບໂກຍເອົາສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເອົາໄດ້ດຽວນີ້ ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ລູກຫຼານແກ້ບັນຫາດ້ວຍເຂົາເອງໃນອະນາຄົດ!

ພວກເຮົາຈະອອກຈາກສະພາບນີ້ໄດ້ແນວໃດ?

ທີ່ຈິງແລ້ວການຕຳນິຖົກຖຽງກັນ ຈະບໍ່ນຳພາພວກເຮົາໄປສູ່ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນໄດ້. ການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ບັນດາປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວເຊິ່ງປະຈຸບັນໄດ້ໃຊ້ຊັບພະຍາກອນໂລກເຖິງ 3-5 ຫນ່ວຍໂລກຢູ່ນັ້ນ ໃຫ້ມາຊ່ວຍເຫຼືອເບິ່ງແຍງແບ່ງບັນກັນແມ່ນຄົງຈະເປັນໄປໄດ້ຍາກ. ພວກເຂົາຄຸ້ນເຄີຍກັບວິຖີຊີວິດແບບຟຸມເພື່ອຍມາດົນໂພດແລ້ວ ແມ່ນຈະປ່ຽນໃດ້ຍາກຫລາຍ. ແລະຖ້າຈະມາຮຽກຮ້ອງຈາກບັນດາປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາຢຸດຈຶ່ງ ກໍບໍ່ໄດ້ ເພາະເຂົາເຈົ້າ ກໍຢາກໃດ້ຢາກໃດ້ຄວາມສະດວກ ສະບາຍຄືກັນ.

ເພື່ອຜຶກຕົວໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກສະພາບດັ່ງກ່າວ ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງສາມຢ່າງ. ອັນທຳອິດແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງມີການປັບສາຍພົວພັນທາງດ້ານອຳນາດໃນປະຈຸບັນ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນປ່ອຍໃຫ້ບໍລິສັດໃຫຍ່ສືບຕໍ່ບັນຊາແລະບົ່ງບອກລັດຖະບານທາງດ້ານການລົງທຶນ. ລັດຖະບານບໍ່ຄວນສືບຕໍ່ຮັບໃຊ້ຮັບຟັງອຳນາດຂອງເງິນຫລາຍກວ່າພັງພໍແມ່ປະຊາຊົນແລະການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ. ທັງສາມຝ່າຍເຊິ່ງລວມມີລັດຖະບານ, ບໍລິສັດແລະການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມຄວນເຮັດວຽກກຳກັນດ້ວຍຄວາມສະເໝີພາບ ແລະໃຫ້ກຽດນັບຖືເຊິ່ງກັນແລະກັນແລະຂັບເຄື່ອນທິດທາງຂອງການພັດທະນາໄປສູ່ທິດທາງທີ່ ສົມດູນຍິ່ງຂຶ້ນ.

ພວກເຮົາສາມາດເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການສ້າງເຄືອຄ່າຍຂອງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມໃນລະດັບທ້ອງຖິ່ນ, ພາກພື້ນ ແລະສາກົນ. ພວກເຮົາຕ້ອງຈັບມືຮ່ວມງານ ກັບຄົນບຸກຄົນຜູ້ດີ ໃນລັດຖະບານແລະໃນບໍລິສັດຕ່າງໆ ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນຄວາມຢູ່ດີມີສຸກຂອງສັງຄົມໃນໄລຍະຍາວ.

ອັນທີສອງພວກເຮົາຕ້ອງປ່ຽນແນວຄວາມຄິດແລະສ້າງຮູບແບບການພັດທະນາໃຫມ່ທີ່ແຕກຕ່າງ. ຮູບແບບການພັດທະນາໃຫມ່ນີ້ຄວນຈະສຸມໃສ່ຄວາມສົມດູນແລະຄວາມກ່ຽວພັນກັນລະຫວ່າງບັນດາອົງປະກອບຂອງສີ່ເສົາຄ້າຂອງການພັດທະນາ, ທີ່ເອີ້ນກັນວ່າ: ເສດຖະກິດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ສັງຄົມແລະການເມືອງ (ຫຼືການປົກຄອງເຊິ່ງໃນນັ້ນກວມເອົາເທິງການເປັນຕົວແບບ ຫລືການປົກຄອງຕົນເອງທີ່ດີພ້ອມ). ການພັດທະນາຂອງເສົາຄ້າອັນຫນຶ່ງບໍ່ຄວນມີຜົນກະທົບທາງລົບໃຫ້ແກ່ເສົາຄ້າອື່ນໆ. ຖ້າວ່າການພັດທະນາຂອງເສົາຄ້າໃດຫນຶ່ງສົ່ງຜົນກະທົບທາງລົບແລະສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ກັບເສົາຄ້າອື່ນ, ຄວາມເສຍຫາຍດັ່ງກ່າວແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງຄິດໄລ່ເຂົ້າເປັນຕົ້ນທຶນເພີ່ມ.

ອັນທີສາມພວກເຮົາຕ້ອງເປີດກວ້າງໃຫ້ປະຊາຊົນທຳມະດາທົ່ວໄປ, ແລະຄົນຮຸ່ນໃຫມ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ເປັນຕົວຂັບເຄື່ອນໃນການປັບປ່ຽນ. ເຮົາຄວນຄຳນຶງເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າຄືກັນ. ການຮັບຟັງຄວາມຄິດເຫັນຄວາມຕ້ອງ ການຂອງຊາວຫນຸ່ມເຍົາວະຊົນແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ. ເພາະວ່າຊາວຫນຸ່ມເຍົາວະຊົນ ມີພະລັງຫລາຍທີ່ຕ້ອງລະບາຍອອກ ເຂົາຢາກມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພັດທະນາສັງຄົມຢູ່ແລ້ວ. ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະສຽງຂອງເຂົາຈະມີຄຸນຄ່າ ເພາະເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເປັນຜູ້ສ້າງອານາຄົດຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ເພື່ອສ້າງອະນາຄົດຊາວຫນຸ່ມ

ເຍົາວະຊົນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການວາງແຜນໃນປະຈຸບັນແລະຮຽນຮູ້ຈາກຄວາມສຳເລັດແລະຂໍ້ບົກຜ່ອງໃນອາດີດ ແລະຈາກຜູ້ໃຫຍ່ຜູ້ທີ່ມີປະສົບການ.

ພັງສຽງຂອງປະຊາຊົນລາວ

ສ.ປ.ປລາວໄດ້ເລີ່ມດຳເນີນບາດກ້າວທຳອິດເພື່ອກ້າວເຂົ້າສູ່ທິດທາງໃຫມ່ນີ້. ເພື່ອຊຸກຍູ້ຄວາມສາມັກຄີຕ້ານຄວາມທຸກຍາກແລະເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງໃນສ.ປ.ປ ລາວແລະເພື່ອເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການກະກຽມກອງປະຊຸມພາກປະຊາຊົນອາຊີ-ເອີຣົບຄັ້ງທີ 9, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມໃນລາວໄດ້ລວມກຸ່ມກັນກັບລັດຖະບານແລະອົງການຈັດຕັ້ງມະ ຫາຊົນຈັດຕັ້ງກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຂຶ້ນໃນທົ່ວທຸກແຂວງໃນສ.ປ.ປລາວ. ການລົງພື້ນທີ່ຮ່ວມກັນຄ່ອຍໆ ເພີ່ມຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນລະຫວ່າງອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນແລະທຳລາຍກຳແພງກັນລະຫວ່າງບັນດາຕົວແທນຈາກກຸ່ມຄົນທາງສັງ ຄົມແລະລັດຖະບານ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ນຳກັນວ່າ ຄວາມທຸກຍາກແມ່ນບັນຫາທີ່ສັບຊ້ອນແລະການພັດທະນາແບບຍືນຍົງແມ່ນເປັນແນວຄວາມຄິດທີ່ຂ້ອນຂ້າງທີ່ເຂົ້າຍາກສຳລັບພົນລະເມືອງທົ່ວໄປ. ຜ່ານການຄິດອອກແບບທີ່ດີ ແລະການນຳໄຊ້ຄຳຊັບ ທີ່ເໝາະສົມ ແລະງ່າຍດາຍ ປະຊາຊົນ ກໍເລີ່ມເຂົ້າໃຈ ແລະຮ່ວມມືນຳໄດ້. ຄວາມທຸກຍາກ ແລະການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ມີຄວາມກ່ຽວພັນກັນ. ຄົນລາວເຂົ້າໃຈຄວາມທຸກໃນລັກສະນະທີ່ເປັນພາບລວມເຊິ່ງຄວາມທຸກມີຢູ່ສາມປະເພດ ຄື: ທຸກທາງກາຍ, ທຸກທາງໃຈ ແລະທຸກປັນຍາ. ຄຳກົງກັນຂ້າມຂອງຄວາມທຸກນັ້ນແມ່ນ “ຄວາມສຸກ” ຫລືຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ. ຄົນລາວມັກຈະປຽບທຽບຄວາມສຸກແລະຄວາມເພິ່ງ ພໍໃຈ ຄືກັນກັບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ. ທິດສະດີເວົ້າ ວ່າ ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ ໃນເມື່ອມີຄວາມສົມດູນກັນລະຫວ່າງສີ່ເສົາຄຳຂອງ ການພັດທະນາຄືດ້ານເສດຖະກິດ, ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ດ້ານສັງຄົມແລະດ້ານການເມືອງ (ຫຼືການປົກຄອງ).

ຜົນຈາກການປຶກສາຫາລືກັບປະຊາຊົນອອກມາວ່າ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃນສີ່ດ້ານການພັດທະນາ - ເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ, ສິ່ງແວດລ້ອມແລະການເມືອງ (ຫຼືການປົກຄອງ), ມີດັ່ງນີ້:

ດ້ານເສດຖະກິດ: ພັດທະນາຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຄອບຄົວແລະເສດຖະກິດທ້ອງຖິ່ນສຸມໃສ່ການສ້າງລາຍ ໄດ້, ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳແລະສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານເສດຖະກິດແບບກຸ້ມຕົນເອງທີ່ຍືນຍົງ. ການພັດທະນາເສດຖະກິດບໍ່ຄວນນຳໄປສູ່ການກໍ່ໂຕຂອງໜີ້ສິນທີ່ເປັນສາເຫດຕົ້ນຕໍກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກຍາກ. ການພັດທະນາເສດຖະກິດແລະການຊຸກຍູ້ການລົງທຶນບໍ່ຄວນມີຜົນກະທົບຕໍ່ກຳມະສິດທີ່ດີ ນຂອງປະຊາຊົນເຊິ່ງຖືເປັນພື້ນຖານໃນການຄຳປະກັນທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ, ເສດຖະກິດຄອບຄົວແລະທ້ອງຖິ່ນແບບຍືນຍົງ.

ດ້ານສັງຄົມ: ການຮັກສາສະຖຽນລະພາບທາງສັງຄົມແລະການພັດທະນາ ຈຳເປັນຕ້ອງເລັ່ງໃສ່ການປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງການບໍລິການສຸຂະພາບທີ່ດີ, ມາດຕະຖານການສຶກສາທີ່ດີກວ່າ ແລະສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທ້າງດ້ານຄວາມສາມັກຄີໃນສັງຄົມ. ເອົາໃຈໃສ່ຕື່ມໃນການຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາປະກົດການຫຍໍ້ທໍ້ຕ່າງໆເຊັ່ນຄວາມແຕກແຍກພາຍ ໃນຄອບຄົວ ແລະການເຊື່ອຄຸນຄ່າທາງສິນລະທຳເຊິ່ງນຳໄປສູ່ການຕິດສານເສບຕິດ, ການພະນັນແລະຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຕິດເຊື້ອໂລກເອດສ HIV/AIDS ເປັນຕົ້ນແມ່ນຊາວໜຸ່ມເຍົາວະຊົນ.

ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ: ເລັ່ງໃສ່ການປ້ອງກັນແລະປົກປັກຮັກສາຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແລະສິ່ງແວດລ້ອມຂອງລາວ ດ້ວຍການຫຼຸດຜ່ອນການທຳລາຍປ່າ, ການປ້ອງກັນແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນນ້ຳແລະຫຼີກລ້ຽງການປ່ອຍສານເຄມີທີ່ເປັນພິດເຈືອປົນ ລົງດິນ, ນ້ຳແລະອາກາດຈາກການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳ ແລະຕົວເມືອງທີ່ບໍ່ຖືກລະບຽບກົດໝາຍ .

ດ້ານການເມືອງ (ຫຼືການປົກຄອງ): ເລັ່ງໃສ່ການເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນໃນດ້ານກົດໝາຍ ສິດທິແລະບົດບາດຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານການປົກຄອງ ແລະປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍ ເຊິ່ງນີ້ຕ້ອງດຳເນີນໄປຄຽງຄູ່ກັບການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານການປະຕິບັດຕົວບົດ ກົດໝາຍເພື່ອຫຼີກລ້ຽງການລະເມີດສິດທິຕ່າງໆ. ພວກເຮົາຄວນເພີ່ມການຮັກສາຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະພັດທະນາຄວາມໂປ່ງໃສ ດ້ວຍການຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການມີສ່ວນຮ່ວມຈາກທຸກພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການຕັດສິນບັນຫາ, ການຕິດຕາມ ແລະການລາຍງານກິດຈະກຳພັດທະນາທັງຫຼາຍ.

ທີ່ເວົ້າມານີ້ ພຽງເປັນບາງຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຫວັງຂອງປະຊາຊົນເທົ່ານັ້ນ. ການຟັງສຽງຂອງປະຊາຊົນແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດໃນການໄຕ່ເຕົ້າໄປສູ່ຄວາມສະເໝີພາບ ດ້ານສາຍພົວພັນ ລະຫວ່າງ ລັດ ບໍລິສັດ ແລະປະຊາຊົນ. ໃນ ສປປ ລາວ ພວກເຮົາໄດ້ເພີ່ມພູນຄວາມເຂັ້ມແຂງຄວາມສາມັກຄີລະຫວ່າງ ອົງການຈັດຕັ້ງທາງສັງຄົມ, ອົງການ ນຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນແລະບັນດາຜູ້ຕາງໜ້າຈາກລັດຖະບານ.

ຄຳຖາມກໍຄືວ່າ ພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຫວັງຂອງປະຊາຊົນນີ້ ເກີດເປັນຕົວຈິງໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຮົາຫວັງວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃນສ.ປ.ປລາວຈະກາຍເປັນແນວຄິດ ເພື່ອກະຕຸ້ນໃຫ້ເກີດ ການສົນທະນາໃນກອງປະຊຸມຄັ້ງນີ້. ໃນ ສາມມື້ຕໍ່ໜ້ານີ້ ພວກເຮົາຈະມີໂອກາດແລກປ່ຽນຄວາມຄິດ ຄວາມເຫັນ, ຮັບຟັງແລະຮຽນຮູ້ປະສົບການທີ່ຫຼາກຫຼາຍຈາກເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພວກເຮົາທີ່ເດີນທາງ ມາຈາ ກຫຼາຍປະເທດທັງໃນທະວີບອາຊີແລະເອີຣົບ. ນີ້ແມ່ນໂອກາດທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ສ້າງ ຄວາມສາມັກຄີການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ, ເພື່ອກ້າວໄປສູ່ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກແລະ ການສ້າງ ໂລກທີ່ຍືນຍົງ. ການນຳໃຊ້ປະສົບການ ການປະສານບັນຍາ ຈະເປັນພະລັງອັນໃຫມ່ໃຫ້ແກ່ສັດຕະວັດທີ 21. ພວກເຮົາຕ້ອງພາກັນເຮັດໃຫ້ເກີດໄດ້. ຄວນເຮັດໃຫ້ກອງປະຊຸມພາກປະຊາຊົນຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນເປັນຈຸດໝາຍ ປະວັດສາດຂອງຫົວຄິດ ປະດິດສ້າງ ອັນໃຫມ່ນີ້. ພວກເຮົາມາຮອດຈຸດທີ່ຕ້ອງຕ້ອນອອກຈາກ MDG ໃຫ້ກ້າວ ຂຶ້ນເປັນ SDG (ເປົ້າໝາຍຂອງ ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ). ພວກເຮົາຄວນເອົາ ຄວາມສຸກມາເປັນແກ່ນ ສານຂອງ SDG ແລະຂອງ ສັດຕະວັດທີ 21.

ຂໍສະແດງຄວາມຂອບອົກຂອບໃຈມາຍັງບັນດາທ່ານທີ່ເຂົ້າຮ່ວມຟັງໃນກອງປະຊຸມນີ້. ແລະຂໍໃຫ້ບັນດາທ່ານຈົ່ງມີຄວາມມ່ວນຊື່ນຕະລອດໄລຍະຢ້ຽມຢາມສ.ປ.ປລາວໃນຄັ້ງນີ້.